

Οι Ιεροί Πόλεμοι των Μωαμεθανών

Γεώργιος Οικονόμου

Μια από τις πλέον αξιοσημείωτες όψεις της δυναμικής που επαναπροσδιόρισε την Ευρασία περί το 600 μ.Χ. είναι ότι δεν υπήρξε προειδοποίηση. Οι αραβικές κατακτήσεις και η Ισλαμική αυτοκρατορία εδημιουργήθηκαν από το πουθενά.

Μέχρι τον θάνατο του Προφήτη Μωάμεθ το 632 μ.Χ. οι πλείστες φυλές της Αραβικής χερσονήσου είχαν ενωθεί υπό το λάβαρο του Ισλάμ, κάποιες λόγω πίστης, άλλες από σκοπιμότητα. Λίγοι εκτός της Αραβίας εγνώριζαν ποιοι ήσαν οι Μουσουλμάνοι ή ανησυχούσαν για την απειλή που αντιπροσώπευαν.

Υπήρχαν δύο σημαντικές δυνάμεις στον κόσμο του 7^{ου} αιώνα: Οι Βυζαντινοί στην Κωνσταντινούπολη και οι Πέρσες στον ποταμό Τίγρη στην Κτησιφώντα, νοτίως της Βαγδάτης. Όπως έγραφε ένας χρονικογράφος της εποχής, «οι δύο οφθαλμοί του κόσμου».

Φαντασθείτε το σοκ τέσσερα χρόνια μετά τον θάνατο του Μωάμεθ όταν κάπου 20,000 Άραβες μαχητές κατατρόπωσαν ένα Βυζαντινό στρατό σχεδόν δέκα φορές πιο μεγάλο κοντά στην θάλασσα της Γαλιλαίας.

Περί το τέλος του 636 μ.Χ., η Ιερουσαλήμ είχε πολιορκηθεί. Ιερή πόλη για τους Εβραίους και τους Χριστιανούς, ελατρεύετο επίσης από τους Μουσουλμάνους λόγω του θαυματουργού νυχτερινού ταξιδιού του Προφήτη. Ήταν προς την Ιερουσαλήμ, όχι προς την Μέκκα, που οι πρώτοι Μουσουλμάνοι επροσεύχοντο.

Την Άνοιξη του 637 μ.Χ., ο Πατριάρχης Σωφρόνιος, του οποίου η γενέθλιος πόλη η Δαμασκός είχε ήδη παραδοθεί στους Άραβες, επιχείρησε να σταματήσει το αναπόφευκτο επιμένοντας ότι θα παραδώσει τα κλειδιά της Ιερουσαλήμ στον Χαλίφη προσωπικά. Προς μεγάλη έκπληξη, ο Χαλίφης Ουμάρ κατέφθασε έφιππος σε γκαμήλα, απλά ντυμένος. Αρνήθηκε να προσευχηθεί στην Εκκλησία του Πανάγιου Τάφου παρά το γεγονός ότι ο Χριστός θεωρείται και προφήτης του Ισλάμ. Ο λόγος είναι επειδή ε γνώριζε ότι εάν προσεύχετο οι οπαδοί του θα μετέτρεπαν τον ναό σε τέμενος, όπως συνέβη με την Αγία Σοφία, την οποία μετέτρεψε σε τέμενος ο Μωάμεθ ο Πορθητής, το 1453 μ.Χ.

Αντ' αυτού, ο ίδιος και οι απόγονοι του έκτισαν τον Θόλο ή Τρούλο του Βράχου (Dome of the Rock) και το τέμενος Al Aqsa, που σήμερα είναι πεδίο της πρόσφατης διαμάχης. Υπήρχαν όμως και άλλες εκπλήξεις.

Οι αραβικές λεγεώνες που είχαν ξεκινήσει κάτω από σκληρές συνθήκες από τις πατρίδες τους και εκινήθησαν στην Εύφορη Ημισέληνο είχαν δυο πλεονεκτήματα έναντι των αντιπάλων τους που αποδείχθηκαν το κλειδί της επιτυχίας τους.

Σε αντίθεση με τους Βυζαντινούς, Πέρσες και Αιγυπτίους αντιπάλους τους, οι Μουσουλμάνοι πολεμιστές ωθούνταν από κάτι περισσότερο από την επιθυμία να πολεμήσουν, να λεηλατήσουν, να δοξαστούν ή να σώσουν το τομάρι τους. Ο πόλεμός τους ήταν ιερός, jihad, και αν έπεφταν στην μάχη ο Προφήτης τους είχε διαβεβαιώσει ότι θα ετοιγχαναν ενός ένδοξου καλωσορίσματος μαρτύρων στον ουρανό.

Οι Άραβες είχαν επίσης το πλεονέκτημα ότι η ιστορία ήταν με το μέρος τους, καθώς έκαναν την εμφάνιση τους στην ιστορία όταν οι δύο παλαιοί

μονομάχοι είχαν εξασθενήσει ο ένας τον άλλο σ' ένα παρατεταμένο πόλεμο για κυριαρχία στην Εύφορη Ημισέληνο.

Οι Άραβες πολεμιστές ίσως δεν ήταν έμπειροι, ήσαν όμως νέοι. Πολλοί ήσαν συνηθισμένοι στις κακουχίες, εμπνέονταν από θρησκευτικό φανατισμό και είχαν ως ηγέτες πολύ ικανούς στρατηγούς. Μεταξύ των ηγετών ήταν και ο Khalid ibn Walid, τον οποίο ο Προφήτης απεκάλεσε το Ξίφος του Ισλάμ (Sword of Islam), και ο Uqba ibn Nafi al Fihri, ο οποίος μετέφερε το μήνυμά του Προφήτη στην Βόρειο Αφρική με τέτοιο ιεραποστολικό ζήλο, που εσταμάτησε μόνο όταν το άλογο του έφτασε στον Ατλαντικό πέραν της Ταγγέρης.

Ξεκινώντας από τις πρώτες κατακτήσεις στο Badr, πλησίον της αραβικής ακτής, όπου ο ίδιος ο Μωάμεθ οδήγησε μια μικρή δύναμη εναντίον της δικής του φυλής των Qurayshī το 624 μ.Χ., εσυνέχισαν μετά τον θάνατο του Προφήτη μέχρι το 730 μ.Χ. Μέχρι τότε, οι στρατοί του Χαλίφη είχαν κυριεύσει την πρώην Περσική αυτοκρατορία μέχρι την σημερινή Κιργιζία στην Κεντρική Ασία και κατά μήκος της Βορείου Αφρικής από την Αίγυπτο μέχρι το Μαρόκο και πάνω στην Ισπανία και την Πορτογαλία όπου η Ανδαλουσία, το μουσουλμανικό Βασίλειο στην Ιβηρική χερσόνησο θα γινόταν ένας πολιτισμικός φάρος.

Το 732 μ.Χ. ο Κάρολος, δούκας και πρίγκηπας των Φράγκων, έθεσε τέρμα στις αραβικές φιλοδοξίες προς Βορρά και εκέρδισε τον τίτλο του Σφυρηλάτη (Hammer). Δεκαοκτώ μήνες μετά, στο Talas, στα σημερινά σύνορα του Kazakh-Kyrgyz, ο κινεζικός στρατός έθεσε τέρμα στην αραβική εξάπλωση προς ανατολάς.

Προσφάτως, ο Ερντογάν, ο αυτοανακηρυχθείς ηγέτης των απανταχού Ισλαμιστών ακολουθεί πιστά το δόγμα τους: πιστεύει ότι όλα τα μέρη απ'

όπου επέρασε το Ισλάμ πρέπει να επανέλθουν στο κοπάδι αποδεχόμενα την επικυριαρχία του. Έτσι εξηγείται η πολιτική της Τουρκίας των τελευταίων ετών από την Γαλλία και την Γερμανία μέχρι τα Βαλκάνια και την Βόρειο Αφρική και την Μέση Ανατολή μέχρι την Κίνα.